

Despărțirea noastră

Dinah Jefferies

Traducere din limba engleză de
Cristina Broștianu

NEMIRA

Ilustrația copertei: © Iliana SIMEONOVA/Trevillion Images

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Lector: Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Jefferies, Dinah

Despărțirea noastră / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Cristina Broșțianu. –
București: Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1266-2

I. Broșțianu, Cristina (trad.)

821.111

Dinah Jefferies

THE SEPARATION

© 2013 Dinah Jefferies

Original English language edition first published

by Penguin Books Ltd, London in 2013.

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

© Nemira, 2021

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1266-2

Pentru mama și fiica mea

Prolog

1931, Weston-super-Mare, Anglia

Bărbatul șterse labele leului cu un burete pe care îl cufundase într-o găleată cu apă, apoi scoase un cuțit din punga din piele pe care o avea prinsă la cingătoare. Aruncă o privire spre mulțimea din jur, care îl urmărea tăcută, apoi își plecă fruntea și începu să ascută cu grijă ghearele animalului din nisip.

Fetița, stând ghemuită la mică distanță, se întinse să atingă coama leului cu vârful degetelor.

— Nu! strigă bărbatul, împingând-o deoparte. Nu încă!

O clipă, fata lăsă capul în jos, dar apoi se uită peste umăr, zâmbindu-i cu timiditate femeii care se oprise să privească, după care se întoarse și își aținti din nou ochii asupra animalului.

O adiere de vânt ridică un nor de nisip, făcând mii de fire să danseze și să se rotească în aer. Bărbatul nu stătu pe gânduri și umezi repede blana fiarei, înainte ca următoarea rafală să stârnească din nou firele de nisip.

Femeia care privea fu străbătută de un fior. Avea părul auriu-roșcat, tuns scurt și cu onduleuri tip Marcel¹, care-i dădeau un aspect îngrijit,

¹ Tehnică la modă în anii 1920, folosită pentru ondularea părului cu ajutorul unor cleșțori din fier încălziți; inventatorul acestei tehnici a fost Marcel Grateau (1852–1936) (n. tr.).

și purta o rochie de un albastru-deschis cu flori de albăstrele mai închise spre poale. Doar un cardigan subțire alb o proteja de răcoarea ce se lăsase brusc.

Odată ce se convinse că animalul era gata, sculptorul se înclină, apoi făcu înconjurul mulțimii, întinzându-le pălăria întoarsă. Femeia ascultă sunetul monedelor care se adunau și scotoci prin poșetă.

Drumul din spatele esplanadei răsună de copite de cai, dar asta nu o distrase. Privirea îi rămase ațintită asupra fetei care îngenunchese în nisip și se juca, adunându-l cu pumnii și făcându-l să strălucească în nuanțe argintii și aurii în lumina slabă.

Mulțimea deja rărită se împrăștie de tot, iar zumzetul acesteia, țipetele pescărușilor și zgomotul valurilor oceanului fură înlocuite de loviturile ciocanului pe metal. Femeia aruncă o privire spre ceea ce fusese cândva Marele Debarcader, a cărui feronerie elegantă și în același timp dură se îndoise sub căldura flăcărilor. Simți miros de scoici în oțet.

— Ți-e foame? o întrebă pe copilă.

Fata clătină din cap. Ezitase totuși o fracțiune de secundă, o clipă de nesiguranță, care fu imediat trădată de obrajii îmbujorați subit.

— Ce-ai zice atunci de un bețișor de lemn-dulce?

Femeia se lăsă pe vine lângă copilă, apropiindu-se. Suficient cât să-i simtă mirosul dulce al părului. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet printre buzele care-i tremurau abia văzut. Se ridică, își scutură nisipul de pe poalele fusteii înflorate, apoi o prinse pe fată de mână.

— Hai să alergăm, vrei?

Schimbară o privire, apoi se luară la întrecere pe plajă, stârnind nisipul și scoicile, împiedicându-se și alunecând, până ajunseră la călugărița care le aștepta.

Călugărița nu avea suflet rău; atinse umărul femeii, privind-o cu bunăvoință. Un gest cumva în treacăt, menit să o asigure că schimbul

va fi lin, lacrimile reținute și emoția stăpânită. Copilul își dădu capul pe spate și le privi cu ochii de culoarea alunei când pe una, când pe cealaltă, apoi se uită undeva în spatele lor, acolo unde steagurile albastre și roșii mărgineau deschiderea nisipoasă a golfului.

Femeia începuse cu emoție și cu un sentiment de exaltare ziua care era acum aproape pe sfârșite, iar ea nu-și putea lua ochii de la trupul subțire, numai piele și os, al copilului. Mângâie părul roșcat al fetei, căutând să-și întipărească momentul în memorie pentru totdeauna.

Pentru copil însă lucrurile nu vor sta tot așa. Pe măsură ce amintirile i se vor estompa, amestecându-se cu trecutul, va începe să se îndoiască: se va întreba dacă ziua aceea, leul din nisip sau femeia existaseră cu adevărat. Se va zbate să găsească frânturi dintr-un timp pe care nu va reuși să-l regăsească. Își va aminti, poate, o rochie, un zâmbet. Doar atât. Iar femeia va continua să-și înăbușe durerea.

— Haide, vino! o îndemnă călugărița, luând-o pe fetiță de mână. Trebuie să prindem tramvaiul, altfel nu vom ajunge la timp la gară.

Femeia în rochie albastră se îndepărtă, aruncând apoi o privire în urmă, spre leul din nisip auriu, conștientă că sculptura avea să fie măturată de fluxul care se apropia.

CAPITOLUL 1

1955, Malaya¹

Nu mă puteau vedea sub casa pe piloni, dar eu le spionam pe bona noastră și pe Fleur, sora mea mai mică. Am auzit zgomotul unor sandale lipăind pe terasă și suspinele lui Fleur în timp ce alerga, apoi foșnetul scos de vechiul ei iepure roz, pe care îl târa de urechi pe aleea pietruită.

Imediat s-a auzit și vocea stridentă a bonei noastre chinezoaice:

— Treci aici chiar acum, domnișoară! O să rupi iepurele ăla târându-l așa!

— Nu-mi pasă! Nu vreau să merg! i-a răspuns Fleur pe un ton obraznic. Îmi place aici!

— Și mie, am adăugat în șoaptă, trăgând în piept mirosul de șopârle moarte și păianjeni cu picioare lungi, care pe mine nu mă deranja.

Dincolo de ascunzătoarea mea de pământ și de capătul grădinii era zona cu iarbă înaltă unde nimeni nu îndrăznea să intre. Nici ea nu mă speria.

Mă *speria* însă plecarea.

¹ Acțiunea romanului se petrece în anii 1950, când Federația Malaya era denumirea oficială a Federației Malaysia din prezent (n. red.).

Mai târziu, când cerul a căpătat culoarea lavandei, tata a arătat exact în acea direcție. Stătea pe balconul de la etaj, cu o bere Tiger în mână, privind în zare peste câmpuri, dincolo de dealuri. Spre Anglia.

— Nu e niciodată cald acolo în ianuarie, a comentat el, vorbind ca pentru sine și frecându-și ușor bărbia. Bate un vânt care îți pătrunde până în oase. Nu e ca aici, nici pe departe.

— Tati?

Îi priveam fața osoasă, mărul lui Adam uriaș și linia dreaptă a gurii. A înghițit, iar mărul lui Adam s-a ridicat și a coborât, apoi privirea i-a revenit asupra mea și a surorii mele, ca și cum tocmai și-ar fi adus aminte de noi. A zâmbit strâmb și ne-a cuprins pe amândouă într-o îmbrățișare.

— Ia veniți voi două încoace! Nu mai fiți așa de necăjite! O să ducem o viață nemaipomenită în Anglia. Em, ție îți place să te cațări în copaci, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Da, dar...

— Tu ce zici, Fleur? Sunt o grămadă de pâraie pe care să vâslești...

Gura surorii mele a rămas tot pungită. I-am surprins pentru o clipă privirea și m-am strâmbat la ea; mie mi se părea că seamănă mult cu jungla.

— Ei, hai! a spus tata. Emma, ești fetiță mare de acum, ai aproape doisprezece ani. Trebuie să-i fii model surorii tale.

— Dar, tati... am încercat să protestez.

Tata a pornit spre ușă.

— Emma, totul a fost deja hotărât! Alege ce cărți vrei să iei cu tine, o să ai ceva treabă. Hai, Fleur!

— Dar, tati...

Văzându-mi lacrimile, s-a oprit.

— Să știi că o să-ți placă, în caz că asta te deranjează. Îți promit.

Despărțirea noastră

Simțeam că mă aprind, dar gândul la mama m-a făcut să-mi înghit cuvintele.

Tata a deschis ușa.

— Dar, tati, am strigat în timp ce el și Fleur ieșeau. Nu o așteptăm și pe mami?

CAPITOLUL 2

Lydia lăsa jos valiza prăfuită. Pe terasă, bicicletele fetelor ei zăceau abandonate lângă arborele jacaranda.

— Emma, Fleur! Am ajuns!

Ieși de pe verandă să arunce o privire pe alea pietruită care ducea spre zona cu iarbă înaltă din spatele grădinii. Cerul se întuneca, iar un fluture cu aripi cernite, ivit din adâncurile junglei, o lovi drept în obraz. Își șterse praful negru de pe față, apoi se întoarse să se adăpostească de ploaia care se apropia.

— Alec! strigă din nou. Am ajuns acasă!

Îi veniră în minte trăsăturile proeminente ale soțului ei, mirosul de săpun chinezesc al pielii, părul castaniu-deschis, tuns scurt la spate și pe laterale. Nu primi niciun răspuns.

Se luptă să alunge o undă de dezamăgire care o cuprindea în casa prea tăcută. Trimisese o telegramă, așa cum o rugase el, deci unde era acum familia sa? Era mult prea cald să fi plecat la o plimbare. Oare să fi fost la piscină? Sau poate că Alec le luase pe fete la un ceai la club?

Urcă scările spre dormitor, aruncă o privire spre fotografia cu Emma și Fleur de pe noptieră și simți cum inima i se umple de dragoste. Îi fusese dor de ele.

După ce-și scoase hainele, își trecu degetele prin părul roșcat-închis care-i ajungea până la umeri și porni ventilatorul. Era obosită după călătorie și după luna în care își îngrijise prietena bolnavă; simțea nevoia să facă o baie. Deschise ușile șifonierului și se opri, încruntându-se. I se tăie răsuflarea – hainele lui Alec lipseau. Își trase repede pe ea chimonoul ușor și fugi desculță spre camera fetelor.

Șifonierul lor fusese lăsat deschis, iar ea văzu imediat că era aproape gol, cu excepția câtorva perechi de pantalonași scurți împăturite neglijent pe raftul de sus și a colii de hârtie mototolite de pe cel de dedesubt. Unde le erau toate lucrurile?

Dar dacă... Nu-și duse gândul la capăt. Încercă să-și domolească respirația. „Asta-și doresc bărbații din junglă: să ne sperie.“ Își imaginează ce ar spune Alec: „Capul sus! Nu-i lăsa să câștige!“ Dar ce-ai putea simți când cineva aruncă o grenadă într-o piață plină de oameni?

Auzi un țipăt și se întoarse, alergând spre fereastră, însă rămase dezamăgită. Nu erau decât liliicii din copaci.

Cu o mână pe inimă, își strecură degetele sub coala mototolită din șifonier și scoase un caiet de-ale Emmei, sperând să primească un indiciu. Se așează pe cufărul din lemn de camfor, bucurându-se de mirosul lui liniștitor, apoi trase caietul mai aproape. Inspiră adânc, apoi îl deschise și citi:

Matroana este o doamnă grasă cu gușă mare. Numele ei este Harriet Parrott. Are ochii ca stafidele și un nas lucios și unsuros, pe care încearcă să-l mascheze cu pudră. Își strecoară picioarele mici în papuci chinezești, dar poartă rochii lungi, așa încât nu le poți vedea decât vârfurile.

Harriet. Să se fi dus la Harriet?

Se opri brusc și își apăsă pieptul cu mâinile, amețită de valul de căldură și de panică uriașă ce o copleșea. Lipseau prea multe. Un bilet. Desigur! Trebuie să fi lăsat un bilet sau un mesaj servitorilor.

Coborî în fugă scările, câte două odată, călcând în gol, luând la rând încăperile de la parter: sufrageria, bucătăria, spălătoria, coridorul acoperit care ducea în aripa servitorilor, debaralele. Nu văzu decât câteva lăzi abandonate, în rest, totul era întunecat și gol. Servitorii plecaseră. Nici urmă de balansoarul bonei sau de bancheta bucătarului, iar uneltele grădinarului dispăruseră. Cercetă din priviri încăperea, dar nu era niciun bilet.

Ascultă cântecul ploii și, rozându-și o unghie, stătu să se gândească, abia amintindu-și să mai respire. Refăcu în minte tot ce făcuse în ziua aceea până ajunsese acasă, orele lungi petrecute în tren, afectată de fereastră stricată a trenului, acoperindu-și nasul cu mâna. Mirosul înțepător de vomă care venea dinspre băiatul indian bolnav. Împușcăturile îndepărtate.

Se chirci, fiindcă lipsa fetelor o lăsase fără aer. Se strădui să-și domolească respirația. Așa ceva era cu neputință. Era prea obosită. Nu mai gândea limpede. Trebuia să existe o explicație rațională. Trebuia să fie una. Alec ar fi găsit o cale să-i spună dacă ar fi trebuit să plece undeva. Nu-i așa?

Se întoarce în loc și le strigă.

— *Emma! Fleur!*

Glasul îi fu înecat de un suspin. În minte îi veni chipul lui Fleur, gropița din bărbie, ochii ei albaștri și părul blond, prins cu o panglică. Apoi, amintindu-și cețurile junglei care îi adăposteau pe cei disperăți, cele mai groaznice temeri luată locul oricărei fărâme de speranță rațională care-i mai rămăsese. Sudoarea începu să i se prelingă pe sub chimono. Făcu ochii mari și își acoperi gura cu palma.

Ridică receptorul cu mâini tremurătoare ca să-l sune pe șeful lui Alec. El știa, cu siguranță, ce se întâmplase și avea să-i spună ce are de făcut.

Rămase însă cu telefonul în poală și cu transpirația răcindu-i-se pe piele, auzind doar muștele bâzâindu-i pe deasupra capului, sunetul sacadat al ventilatorului, clic-clic-clic, și foșnetul aripilor unui fluture. Telefonul nu avea ton.